

IEDEREEN VREDESAMBASSADEUR

**WEST
VREDES HOEK**

west-vlaanderen
de gedreven provincie

FILIP BOURY

IEPER

‘Duurzame ontwikkeling? Het begrip bestond toen niet,’ denkt Filip Boury hardop. ‘Toch is het de rode draad door mijn werk en leven. Een evenwicht zoeken tussen economie en de zorg voor aarde en mens.’ Die rode draad moet volgens hem wel de reden zijn waarom hij als leperling de eretitel van Vredesambassadeur verdient. Tijdens ons gesprek groeit het besef dat z’n loopbaan, o.a. als Provinciaal coördinator voor de streekontwikkeling in de Westhoek, al kiemde in zijn tienerjaren bij de KSA, de Jeugdraad, de Milieuraad, de milieubeweging... Altijd kloppen op dezelfde nagel: respect voor mens en milieu. Ook nu, met pensioen, blijft Filip Boury (67) gedreven op die lijn.

In de jaren '70 werd Filip Boury landbouwingenieur aan de Gentse unief. Via tussenstappen vulde hij leidende functies in bij de Provincie West-Vlaanderen. Milieu, ruimtelijke planning, samenwerking over de grenzen en streekontwikkeling steken er bovendien in zijn cv. Het langste en laatste hoofdstuk was Coördinator Gebiedsgerichte Werking Westhoek voor de provincie.

Moeilijke woorden, maar Filip legt het duidelijk uit: ‘Op de provinciale dienst in het Esen-kasteel had ik een fantastisch team. Voor de ontwikkeling van de Westhoek moet je op

lange termijn denken en balanceren tussen boeren, bedrijven, burgers en politici van elk niveau. Al die partijen tevreden houden en je team motiveren vraagt veel energie en diplomatie. Bovendien wou ik geregeld met beide voeten in het werkveld te staan, letterlijk ook. Trekker zijn, aanwezig waar het gebeurt.’

Balanceren op de grens

Als hij terugkijkt, ziet Filip Boury drie pijlers in zijn werk. De ontwikkeling van de Westhoek is de eerste: ‘Op mijn 18 zag ik het massaspel “Ontferd Westland Wil Leven”. Dat kwam hard binnen. Het was een oproep om ons in te zetten voor de Westhoek. Arm platteland, geen jobs, ver van Brugge en Brussel. Achteraf bekeken heb ik er mijn beroep van gemaakt, ja.’ ‘In de KSA groeide ons respect voor mens en natuur,’ vertelt Filip. ‘Milieu is mijn tweede pijler. Die bezorgdheid formuleerden we met vrienden al in de Stedelijke Jeugdraad. Later trok ik dat door als lid van de Milieuraad. En daarna binnen de milieubeweging.’

Als derde pijler ziet hij de grens. Ontwikkeling van de Westhoek moet uiteraard in samenwerking met Frankrijk. ‘Mijn eerste job, in 1978, was als opbouwwerker in het Heuvelland. Mijn hoofdopdracht was de zorg voor het landschap,’ herinnert Filip zich. ‘Onder leiding van Jan Hardeman heb ik er geleerd hoe je opbouwwerk van onderuit aanpakt. Niet top-down. Jan was begaan met wat er aan beide kanten van de grens onder de mensen leeft. De Franse Westhoek werd een grote liefde.’

Later liep Filip Boury als West-Vlaams coördinator voor streekontwikkeling weleens vast op die Franse grens, de schreve, die hij zo belangrijk vindt. ‘Als we de Fransen niet kennen, hoe kunnen we dan verwachten dat de rest van de wereld overeenkomt?’ zo verwoordt hij het. ‘Toch blijft de taal

'Geen vrede zonder duurzaamheid... en omgekeerd'

een probleem. Daarnaast dwingt de EU ons vaak om op te grote schaal samen te werken. Het moet meer op mensenmaat. Cultuur hoort daarin de hoofdmoot te zijn. Zij verbindt ons. Helaas vinden de Europese beleidsmakers cultuur niet meer belangrijk,' zucht Filip. 'Grensoverschrijdend samenwerken is ook lastig omdat politici en ambtenaren te snel komen en gaan, ook in Frankrijk. Er is weinig continuïteit.'

De Vloei

'Duurzame ontwikkeling kan niet zonder vrede. En omgekeerd, geen vrede zonder duurzaamheid,' stelt Filip Boury. 'Die wisselwerking is duidelijk in oorlogsgebieden. Droogte of overstromingen, milieuproblemen leiden tot conflicten. En waar geen vrede heerst, gaat het milieu eraan. De bodem wordt geplunderd, er is uitbuiting.'

In zijn job, streek- of stadsontwikkeling, hield Filip altijd drie zaken voor ogen: economie, mens en aarde. 'We zijn eenzijdig gericht op economie. Er wordt te weinig rekening gehouden met de zorg voor mens en aarde hier en elders, en met de komende generaties. Dat is de betekenis van duurzame ontwikkeling. Vandaag ben ik meer overtuigd dan vroeger. Mijn generatie heeft te lang getreuzeld. Het moet anders. Ontwikkeling moet, maar niet ten koste van de mensen en de planeet.'

Lang voor zijn pensioen was Filip Boury in de Gemeentelijke Commissie voor Ruimtelijke Ordening (GECORO) in Ieper vrijwillig actief, los van zijn job. Als bewuste burger en deskundige stond hij mee aan de wieg van De Vloei, een duurzame woonwijk.

'De Vloei bewijst dat wonen beter kan worden gepland,' legt hij uit. 'Natuurlijk moeten de bouwheren financieel rondkomen. Toch hebben wij samen met hen goed nagedacht over het welbevinden van wie er komt wonen. Ook over de kans op een woning voor wie minder heeft, over het zorgzaam omgaan met ruimte, water, energie, wilde planten en dieren.' Filip is trots op zijn rol bij de ontwikkeling van De Vloei. 'Samenwerking, samenspraak zijn belangrijk bij zo'n plan,' onderstreept hij. 'Spijtig dat het in Ieper bij dit ene project blijft.'

Publieke ruimte teruggeven

Op zijn 60ste, het hoogtepunt van zijn carrière, werd Filip Boury geveld door een beroerte. Verlamd aan één kant streed hij twee jaar lang om fysiek en mentaal terug te komen.

'Zo'n revalidatie is erg lastig. Het is vechten.'

Wij hadden niet meteen iets gemerkt, wandelend over de Grote Markt. Enkel zijn ene hand kan de fijne motoriek niet helemaal aan. Spreken en slikken gaan moeilijker dan vroeger. 'Ik sportte intens en kluste graag met mijn zoon, die timmerman is. Daar zou ik na mijn pensionering meer tijd in steken. Dat lukt helaas niet meer,' geeft hij toe, 'maar verstandelijk is alles op orde gebleven. Toch voel ik mij nog erg kwetsbaar.' Zo'n klap doet een mens toch nadenken? veronderstellen we. 'Enorm,' klinkt het meteen. 'Er maalt wat in je hoofd, hoor. Die tegenslag heeft mij echter nog bewuster gemaakt van dat grote woord "duurzame ontwikkeling". Onze samenleving

moet daar meer op inzetten. Ook het belang van goede zorg heb ik toen duidelijk gevoeld.'

Die beroerte in 2013 heeft Filip niet klein gekregen. Hij ijvert sinds zijn terugkeer wel meer vanop de tweede rij voor een betere stad en streek. Jonge mensen inspireren, vooruitduwen en adviseren is nu zijn rol. Hij is lid van de werkgroep Klimaat (binnen de Milieuraad van Ieper) en zetelt in enkele werkgroepen voor ruimtelijke planning. Zijn beroepservaring wordt er geapprecieerd.

'Zowel met de open ruimte als de stad en het dorp moeten we zorgvuldiger omspringen,' legt Filip uit. 'Stadsuitbreiding moet meer inbreiding worden. Niet evident in de Ieperse binnenstad met haar waardevolle wederopbouwarchitectuur. Veel mogelijkheden zijn recent minder kwalitatief ingevuld. De focus zal vooral moeten liggen op de vele al bestaande stadsuitbreidingen. Ook op enkele strategische plekken rond het station.'

Filip Boury heeft een duidelijke visie: 'Ook de open ruimte vraagt innovatie. Landbouw moet ecologisch én sociaal een omslag maken. Een groen netwerk en toerisme en recreatie moeten verder uitgebouwd worden. Laten we het landschap, het groen rond en in onze stad koesteren. Het landschap is ook de laatste getuige van de Grote Oorlog en de heropbouw. De zorg daarvoor moet beter worden ingevuld.'

Frans brood achter op de fiets

Dat Filip Boury ondanks zijn revalidatie zijn idealen niet opgaf, wordt duidelijk als hij vertelt over de Fietsersbond. Hij was een paar jaar geleden medeoprichter van de Ieperse afdeling.

'Geef de publieke ruimte, die de auto opeist, terug aan de mensen.' Vanop een terras op de markt, wijst hij: 'Hoe wringen de auto's zich hier door het hart van de stad?! Het kan anders in het centrum. In 15 minuten kom je met de fiets of te voet overal! Uiteraard moeten we een oplossing hebben voor de minder-mobielen. We kunnen de leefbaarheid voor de inwoners en de beleving voor de bezoekers echt verbeteren.'

Dat een mentaliteitsverandering nodig is, maken Filip en de andere leden van de Fietsersbond af en toe duidelijk met acties. 'Zo reden wij vorig jaar door de stad met een heel lang stokbrood op de bagagedrager gebonden. Auto's konden niet anders dan de wettelijke één meter afstand houden.'

De Fietsersbond dringt aan op meer snelheidscontrole in de Zone-30. Extra fietsstraten ook, waar auto's niet mogen inhalen. Om de zes maand overlegt de bond met het stadsbestuur over de mobiliteit. Vragen en opmerkingen worden twee keer per jaar verzameld op een open vergadering. Iedereen is er welkom om zijn mening te geven of te discussiëren.

Dat is precies wat 'vredesambassadeur' Filip Boury drijft, sinds de jeugdbeweging. Zijn advies: 'Kies voor een leefbare, solidaire stad en streek met ambitie. Met respect voor de planeet. Betrek de bewoners erbij. Blijf openstaan voor de wereld daarbuiten. Dat noemen we duurzame ontwikkeling. Het is een belangrijke voorwaarde voor een samenleving in vrede.'

Iedereen vredesambassadeur

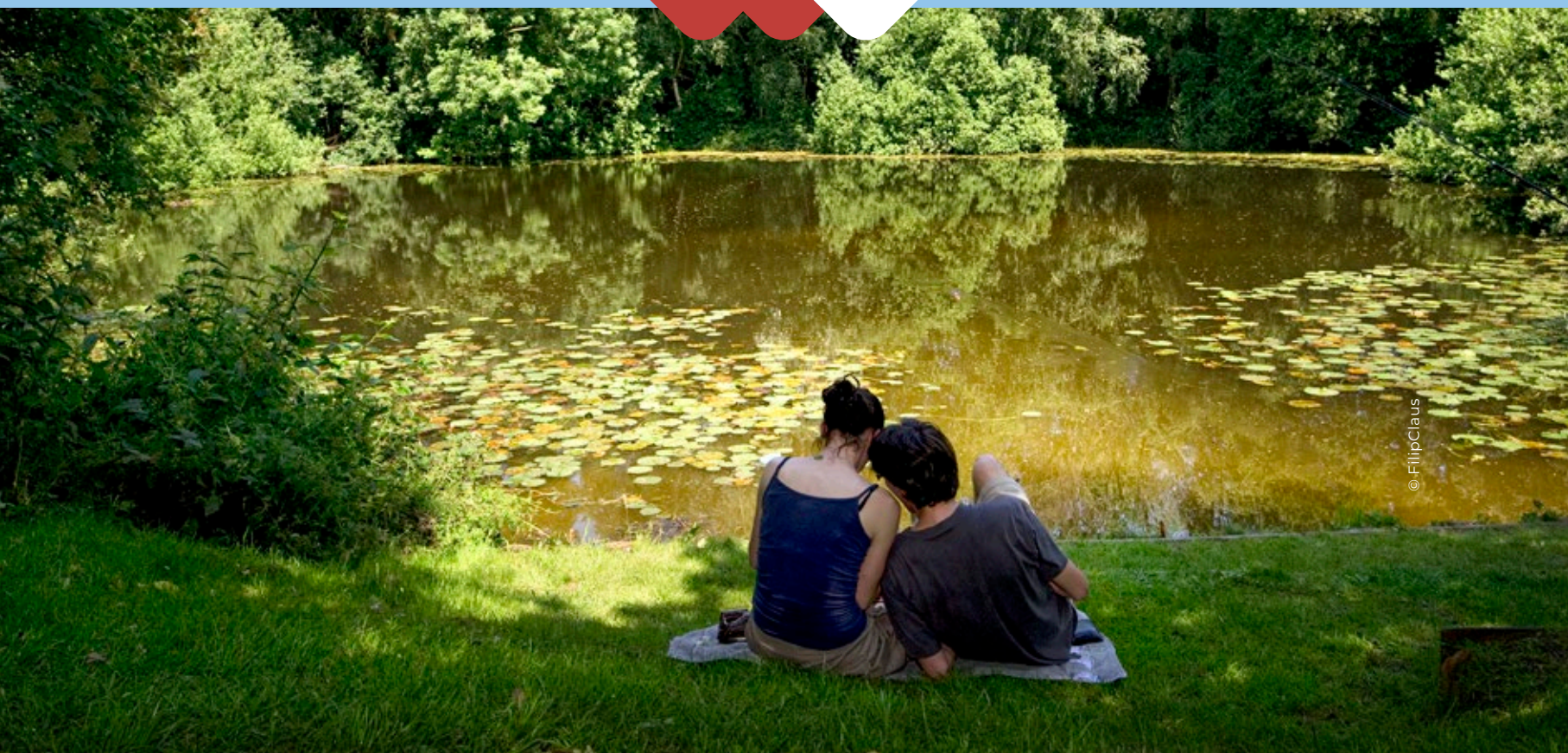
BIJDRAGEN AAN EEN
GEWELDLOZE MAATSCHAPPIJ

EEN (KERN)WAPENVRIJE WESTHOEK

AANDACHT VOOR EVENWICHT
TUSSEN MENS EN PLANEET

EEN GASTVRIJE WESTHOEK

IEDEREEN VREDESAMBASSADEUR

© FilipClaus

Colofon

Redactie: Geert Spillebeen, Jan Breyne, kerngroep Westhoek Vredeshoek
V.U.: Jennie Vanlerberghe (Grote Markt 34, 8900 Ieper) met steun van de provincie West-Vlaanderen
Vormgeving en druk : Grafische Dienst, provincie West-Vlaanderen
Foto's: Patrick Sennesael, Margaux Capoen, Filip Claus, Wesley Butstraen
Wettelijk depotnummer: D/2021/0248/13

www.westhoekvredeshoek.be

WesthoekVredeshoek